

Honger en dorst naar de gerechtigheid

Ds. J. IJsselstein – Mattheüs 5:6

Liturgie:

Psalm 146:3,5

Psalm 130:2

Lezen Mattheüs 5:1-12

Psalm 107:1,5,18,22

Psalm 81:12

Psalm 16:6

Gemeente, toen de Heere Jezus begon met Zijn prediking, toen zei Hij: *bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen* (Mattheüs 4:17). Het was een oprechte, evangelische nodiging: zondaars, kom! Er is een weg om behouden te worden. Het was een nodiging gericht aan iedereen, maar vooral aan de allerslechtsten.

Maar, vanmorgen gaan we luisteren naar een andere preek van de Heere Jezus. De tekst van vanmorgen is eigenlijk ook een nodiging, maar anders... Niet iedereen wordt er aangesproken, maar een *bepaald soort van mensen*.

Er klinkt ook iets in door van: Ik, God, zal (hoe het ook gaat) wat Ik gezegd heb, op mijn tijd zeker doen.

Eigenlijk zien we daar ook het verschil tussen de nodiging van het *Evangelie* (Wie is slecht? Kom!) en bijvoorbeeld de nodiging tot het *sacrament van het Heilig Avondmaal*.

Wie wordt er genodigd tot de bediening van het Heilig Avondmaal? Niet iedereen. Maar alleen zij, die iets kennen van wat de Heere Jezus zegt in onze tekst, die u kunt vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Mattheüs 5, daarvan het 6^e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt, in Mattheüs 5:6:

Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Honger en dorst naar de gerechtigheid.

We letten vanuit onze tekst op drie aandachtspunten: op verlies, op verlangen en op verzadiging.

Drie aandachtspunten dus:

- 1. Verlies**
- 2. Verlangen**
- 3. Verzadiging**

Als eerste dus:

1. Verlies.

Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.

Misschien zeg je, jongens en meisjes, wat betekent dat moeilijke woord eigenlijk?

Gerechtigheid. Probeer vanmorgen, jongens en meisjes, goed te luisteren naar de preek. Het eerste stuk van de preek is misschien wel moeilijk, maar probeer je best doen om goed te luisteren.

Wat betekent dat moeilijke woord: *gerechtigheid*? Als je goed luistert, hoor je daarin het woordje *recht*. Luister maar: *ge-recht-igheid*. Gerechtigheid betekent: recht voor God staan, recht voor God kunnen staan, God recht in de ogen kunnen kijken.

Zo was het in het paradijs. Daar was alles goed met de Heere. Adam en Eva waren recht, ze waren rechtvaardig voor God.

Maar, Adam en Eva hebben gezondigd. Ze hebben gegeten van de boom, waarvan ze niet mochten eten. En daardoor raakten ze hun gerechtigheid kwijt. Ze konden de Heere niet meer recht in de ogen kijken.

In plaats van hun gerechtigheid, kwam *ongerechtigheid*, zonde, slechtheid.

Adam en Eva, en wij met hen, zijn diep gevallen in het paradijs. En sindsdien is er niets *recht* meer over. Alleen maar tegenovergestelde: *on-recht*.

Van nature zijn we allemaal geestelijk dood, vijandig, opstandig, haters en vijanden van God en van onze naaste.

Daarom heb ik het eerste punt van vanmorgen *verlies* genoemd.

Wij hebben onze gerechtigheid verloren. En we zijn ook niet in staat om het zelf weer goed te maken, om het weer te herstellen. Met zoiets als ‘gerechtigheid van onszelf’, met (zoals we dat noemen) *eigen* gerechtigheid.

Nee, alleen door het werk van de Heere Jezus Christus kan een zondaar terug gebracht worden bij God. Alleen door het werk van de Heere Jezus Christus kan het weer goed komen tussen God en ons hart. Dat kan alleen door Zijn werken, door Zijn verdienste, door Zijn lijden en dood en opstanding. Het kan alleen maar (zo noemen we dat) door de *gerechtigheid van de Heere Jezus Christus*.

En (nu val ik maar met de deur in huis) die gerechtigheid van de Heere Jezus (die Hij zo vriendelijk aan ons aanbiedt, als Hij zegt: kom tot Mij!), die gerechtigheid van de Heere Jezus, die *willen* we niet, en die hebben we niet nodig (zo voelen we dat tenminste), tenzij... Tenzij, twee dingen:

- a. Tenzij we iets gezien hebben en iets kennen van *onze eigen on-gerechtigheid*, van onze eigen verlorenheid, zonde, schuld en vijandschap.
- b. En tenzij we iets gezien hebben van *Gods ge-rechtigheid*. Immers, God is een heilige Rechter, Die onze zonden en ongerechtigheden moet en wil straffen.

Als we daar helemaal niets van kennen, dan verlangen we ook helemaal niet naar de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Waarvoor zou je die dan nodig hebben?

De gerechtigheid van de Heere Jezus Christus krijg ik pas nodig, als ik zie: ik ben een zondaar, ik kan niet staan, niet bestaan voor God. Ik ben onheilig, terwijl ik sta voor de heilige, ik ben onrechtvaardig, terwijl ik sta voor de rechtvaardige God.

Kent u uzelf zo? Hebt u uzelf al zo leren kennen? Als een zondaar voor God? Als iemand

die voor God niet kan bestaan? Nee, ik bedoel niet met woorden, maar werkelijk, bevindelijk in uw hart?

Hoe God die kennis werkt in het hart van een zondaar, dat is verschillend. Gods kinderen hebben niet allemaal eenzelfde weg. Maar toch is er wat dit betreft wel een gewone, een gebruikelijke weg, waarin de Heere Zijn genade werkt. Dit is de meest gebruikelijke weg. Het Woord van God raakt me tot in het diepst van het hart. Mijn ogen gaan open. Ik zie wat ik nog nooit gezien hebt: ik ben een zondaar voor God.

Maar dat doet me meestal niet direct vluchten tot Christus. Want ik ben zo geneigd om eerst zelf aan de slag te gaan, om eerst te proberen mezelf te verbeteren. Ik wil zo graag zelf gerechtigheid maken, zelf gerechtigheid verdienen: *eigen gerechtigheid...*

Ik bid, ik lees, ik probeer van alles in mijn leven te veranderen en ik hoop dat God al mijn pogingen zal aanzien en belonen.

Maar, het werk van de Heilige Geest (die onwederstandelijk werkt) gaat door, gaat dieper. Als Hij laat zien: het probleem zit niet in een slecht verleden alleen, of in de zonde van nu, maar het zit dieper. Het zit *in mijn hart!* Mijn hart is vijandig, rebels en opstandig. Het is niet alleen zwart aan de buitenkant, maar vooral en veel meer aan de binnenkant. Zoals Paulus zegt: *ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont.* Het allerbeste van mij is radicaal verkeerd en verloren.

Denk maar, jongens en meisjes, aan een rouwenvelop. Je hebt vast wel eens zo'n enveloppe gezien. Aan de buitenkant zit hij er al een beetje somber en verdrietig uit: Een witte envelop met een zwart randje. Maar soms is het zo, als je die envelop open doet, dan ziet hij er aan de binnenkant echt helemaal zwart uit. De buitenkant lijkt nog wel wat, maar het zwarte zit van binnen. Zo is het ook met ons hart.

Dat is wat de Heilige Geest me ook laat zien, als Hij wil werken in mijn hart: alles, mijn woorden, mijn gedachten, mijn verlangens, alles is verdorven. Tot in de kern, tot in de wortel. Ik *doe* niet alleen zonde, ik *ben* zonde. En *al mijn gerechtigheden* (het beste wat ik dacht te hebben), al mijn gerechtigheden *zijn een wegwerpelijke kleding*. Te vuil, te vies om aan te pakken.

Dat doet me uiteindelijk erkennen: in mij is geen hoop. Het is aan mijn kant hopeloos. *Zo gij Heere de ongerechtigheden gadeslaat, wie zal voor U bestaan?*

Ik ben een zondaar vol onrecht, staand voor God die vol is van rechtvaardigheid en heiligheid. Ik kan mezelf alleen maar veroordelen. Ik verdien Uw straf ik ben Uw gramschap dubbel waard.

Daar verlies ik alle hoop op redding van mijn kant vandaan, alle hoop op mijn zelfverbetering, op mijn zoeken, op mijn tranen. Daar leer ik roepen vanuit de diepte: is er bij U, Heere, vandaan nog een weg, een middel om zalig te worden? Is er bij U geen vergeving?

Waar ik zondaar voor God wordt en alle hoop op mijn eigen gerechtigheid ga opgeven, *daar*, juist daar wordt het verlangen geboren naar Christus en Zijn gerechtigheid. Maar zonder ontdekking aan zonde, en zonder berouw over de zonde, zie ik helemaal niets in Hem.

Ik kan praten over Jezus, ik kan zingen van Jezus, ik kan roemen in Jezus, maar Jezus krijgt pas waarde in de diepte van mijn verlorenheid, terwijl ik sta voor de heilige God. Zeker, in het Evangelie worden zondaars oprecht en welgemeend gelokt en genodigd. Er wordt hartelijk, in liefde en bewogenheid aan uw ziel getrokken: kom! En het ontnemt u alle onschuld: u mag komen!

Maar in de diepte van de zaligmakende overtuiging van zonde wordt er anders getrokken aan ons hart. Daar trekt de Heilige Geest (dwars tegen al ons verzet en onze vijandschap in) met onweerstaanbare liefdekoorden, om ons te brengen aan de voeten van de Heere Jezus Christus.

Om daar iets te leren van wat Jesaja schrijft: *Hij is om onze ongerechtigheden verbrijzeld, de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door Zijn striemen is ons genezing geworden.* Hij, Christus, droeg de straf voor onze zonden. Hij is werkelijk Immanuël: de Heere onze gerechtigheid.

Zo stapsgewijs zal het vaak niet gaan in het leven van Gods kinderen. Immers, ik zei u al, God leidt ieder op zijn eigen wijze en op zijn eigen weg. Het kan zijn, dat we in de nood van ons hart voor het eerst mogen zien op Christus, iets mogen zien van de ruimte die er is in Zijn bloed en in Zijn gerechtigheid, maar dat we daarna toch weer terugvallen op de hoop op onze eigen werken.

Maar toch, hoe dan ook, Gods weg is een weg waarin we afgebracht worden van onze *werken* en door Gods genade geleid worden naar de *gerechtigheid* van Christus.

We hoopten op werken, maar het wordt genade, vanwege het werk en de gerechtigheid van Hem. En we hopen steeds weer op onze werken, tranen en gebeden. Maar het wordt steeds weer en steeds meer: *genade*.

De zucht in het leven van Gods kinderen wordt steeds dieper: *ik ellendig mens*.

Calvijn zegt terecht: *Die het verst gevorderd is, is degene die zichzelf het diepste mishaagt.*

In de diepte groeit de meeste hoogachting voor Christus, de meeste liefde tot Hem. Daar leer ik uitroepen: *alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk*. In de diepte groeit de meeste hoogachting, de meeste liefde en ook de meeste verwondering. Bij het horen van die woorden: ik voor u. Voor u, onverbetelbare zondaar!

Hebt u, gemeente, ooit iets gezien voor eigen hart en leven, in de bevinding van uw ziel, van *Gods gerechtigheid*? En van het waardeloze van uw *eigen gerechtigheid*?

En ook van de dierbaarheid, de kostbaarheid van de *gerechtigheid van Christus*?

Gaat u hart daar naar uit? Gaat u hart naar Hem uit? Is de gerechtigheid van Christus u al onmisbaar geworden?

Ons tweede aandachtspunt. Het ging over verlies, dat was ons eerste punt, nu ons tweede punt:

2. Verlangen

Jongens en meisjes, misschien ben je door dat moeilijke woord en mijn uitleg daarbij in je gedachten wel een beetje afgedwaald. Probeer weer even goed te luisteren.

Zalig zijn de mensen die honger en dorsten.

Misschien zeg je ook wel eens: ik heb *honger!* Ik heb trek in eten! Ik heb *dorst!* Ik wil graag wat drinken!

En toch, dat weet je, is die honger vaak geen *echte* honger. Want als mama zegt: ‘o, je hebt honger, hier heb je een bruine boterham’, dan zeg je: ‘nee, maar ik bedoelde eigenlijk iets anders. Ik wil graag wat chips eten en cola drinken, of snoep.’

Je voelt: er is *verschil* in honger. Alle honger is niet dezelfde honger.

In de tekst van vanmorgen gaat het om honger en dorst *van je hart*.

Waarnaar hongert en dorst jouw hart? Wat is voor jou het allerbelangrijkste? Wat wil je het allerliefste hebben? Waarvoor doet u, ouderen, al uw best? Waarvoor doet u al uw moeite om het te bemachtigen?

Van nature is er in ons hart (laten we maar eerlijk zijn) *geen dorst naar God*.

Je kan wel zingen: mijn ziel dorst naar God, naar de levende God..., maar eigenlijk is er in ons hart van nature alleen maar honger en dorst naar de dingen van nu, van hier, van deze aarde: rust, liefde, gezelligheid, een leuke vriendin of vriend, een mooie auto, vooruitgang op het werk, mooi speelgoed, een betere baan, een hoger inkomen, een mooier huis... Allemaal dingen van nu, om nu van te *genieten*.

Zo ging de verloren zoon ook op stap, met geld om van te *genieten*. Allemaal gericht op hier en nu. Op feestvieren en plezier en. Totdat er honger kwam in dat land.

Maar, en dat jongens en meisjes is het wonderlijke in die gelijkenis van de verloren zoon, er kwam ook een *andere* honger in zijn hart. Daar kwam berouw over de zonde, over zijn liefde tot de wereld en over het verlaten van zijn vader. En hij kreeg een onweerstaanbare drang in zijn hart om terug te keren naar zijn vader.

Niets kon die honger stillen, dan alleen: de ontmoeting met zijn vader.

Geef aan die verloren zoon het voer van de varkens, geeft hem een nieuwe zak met geld, maar nee, hij zal het allemaal afslaan en zeggen: *ik wil naar mijn vader!*

De geestelijke honger en dorst die God werkt in het hart is geen honger naar brood, geen dorst naar water, geen verlangen naar de wereld of naar de dingen van nu.

Echte geestelijke honger is honger naar de gerechtigheid, is honger naar God, is honger naar Jezus. Kent u die honger?

Niets kan die geestelijke honger en dorst van berouwvolle zondaars stillen dan de vrede met God en de ontmoeting met Christus.

Geestelijke honger en dorst is honger en dorst naar God en Christus, en naar niets en niemand anders.

Kent u, kun jij die echte geestelijke honger en dorst?

Hoe kan je die honger en dorst in je hart eigenlijk herkennen?

Laat ik u een aantal kenmerken noemen van echte honger, echte geestelijke honger, van echte honger naar de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus.

Ik ga vier kenmerken noemen.

a. In de eerste plaats: echte honger doet pijn. Heb je nooit de gezichtjes gezien van die honger lijdende kinderen in Irak en Syrië? En deed de dorst van Ezau geen pijn, toen hij zei: laat mij toch slorpen van dat rode, dat rode daar?

Geestelijke honger is een pijnlijk, een ondragelijk verlangen van de ziel naar God. Een pijnlijk gevoel van leegte: ik heb gezondigd, ik ben God kwijt, en dat is mijn schuld. Mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levende God.

b. In de tweede plaats, een tweede kenmerk: echte honger laat zich maar door één ding stillen, door eten. Echte dorst laat zich maar door één ding stillen, door water. Geef een hongerig mens plezier of muziek, maar 'nee', zal hij zeggen, 'ik moet eten'!

Een hart vol van geestelijke honger zegt: geef mij Jezus of ik sterf.

Een hongerige ziel rust nooit, blijft rusteloos zolang zij Christusloos is. Een hongerige ziel zoekt Jezus en Jezus alleen. En zegt: o Heere, geef me toch Jezus tot mijn kleed, want mijn gerechtigheid is een wegwerpelijk kleed. Geef me toch het ware Brood des levens. Alleen Christus kan het rustpunt zijn van zo'n hongerige ziel. Geestelijke honger richt zich op Christus en op Hem alleen.

c. In de derde plaats, een derde kenmerk: iemand die echt honger heeft, die vecht om eten. Iemand die echt geestelijke honger heeft naar de gerechtigheid van Christus, die zegt: ik kan niet zonder Hem, ik moet Hem hebben. Echte honger breekt, als de honger sterker wordt, dwars door alles heen.

Als u werkelijk honger had, terwijl u nu achter in de kerk zit, en er zou hier voor in de kerk op het podium brood liggen, u zou, ondanks wat de mensen ervan vinden, het komen halen.

En ik zeg u: het is kostelijk in de ogen van God en Christus om zulke hongerige zondaars te zien eten van het Brood des levens.

d. Nog een laatste, nog een vierde kenmerk: geestelijke honger proeft zoetheid in alles wat de HEERE geeft.

Als je echt honger hebt, jongens en meisjes, dan vraag je niet om taart. Je kent het spreekwoord wel: honger maakt rauwe bonen zoet.

Geestelijke honger proeft zoetheid in alles wat de HEERE geeft. Geestelijke honger proeft zoetheid in beloften, smaakt vreugde in uitzien en verlangen. Het smaakt en ziet dat de Heere goed is, ook in beproeving, in bestraffing en onderwijs.

De reden daarvan is, dat er in de grootste droefheid altijd ook iets geproefd wordt van de goedheid en van de barmhartigheid van God.

Er ligt zaligheid in honger en dorst (dat staat in onze tekst!), er tintelt hoop in verlangen en uitzien, en dat alles vanwege het Woord van de Heere. *Die de Heere verwachten zullen niet beschaamd worden. Die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen*

Honger is *het* kenmerk van een christen. *Honger naar Christus.*

Een levend christen heeft veel hoogachting voor Christus, heeft veel bewondering voor Hem, heeft veel behoefte aan Hem, ja, heeft *honger* naar Christus en kan niet zonder Hem. En, bij die honger gaat het niet om wat Christus geeft, om Zijn giften, maar het gaat om Hemzelf.

Laat ik daarbij nog een aantal kenmerken noemen van honger die *niet echt* is. Ik bedoel de honger van een huichelaar, van iemand die zichzelf en anderen bedriegt.

We hebben gezien: echte honger is pijnlijk, worstelt om brood, laat zich alleen stillen door het Brood des levens, Christus Jezus, en proeft zaligheid in alles wat Hij geeft. Maar bij de honger van een huichelaar is het anders. Laat ik ook in dit geval u vier kenmerken noemen. Kenmerken dus van onechte honger.

a. Bij de honger van de huichelaar gaat het in de eerste plaats om wat Christus *geeft*. Om de hemel. Je mag wel graag naar de hemel willen, maar echte honger is in de eerste plaats honger naar Christus.

Stel uzelf eens eerlijk de vraag: zou u Christus wel nodig hebben als Zaligmaker, als er straks geen hemel zou zijn?

Echte honger zeg niet: geef me de hemel, of ik sterf, maar zegt: geef mij Jezus of ik sterf. Later schrijft Petrus: *u dan die geloofd is Hij(!) dierbaar*.

b. Bij de honger van de huichelaar gaat het in de tweede plaats niet om een hele, maar om een *halve* Christus.

Hij of zij zegt: geef me Jezus *en* mijn verborgen zonden. Die kan en wil ik niet graag opgeven. In plaats van: *aller* zonde vijand worden. De huichelaar zegt: geef me Jezus, maar ik wil ondertussen ook blijven steunen op mijn eigen werken. Maar een oprecht christen leert *alles* schade en drek achten om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus.

c. De huichelaar heeft in de derde plaats ondanks de honger rust in zijn ziel. En dat in tegenstelling tot echte honger. Echte honger maakt werkzaam. Denkt u maar aan wat Jesaja zegt: *met mijn ziel heb ik u begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken*.

d. Tot slot een vierde en laatste kenmerk van de honger van een huichelaar: die komt vaak te laat.

Een huichelaar, iemand die zichzelf bedriegt is eerst blij. Met de dwaze maagden blij vanwege de komende bruiloft. Maar als het dan bijna zover is, *dan* pas (was het maar eerder geweest!), dan pas blijkt hun gebrek: ze hebben geen olie.

Deze honger is schijn, deze honger is bedrog.

Is uw honger, is mijn honger wel oprecht?

Of..., hebt u helemaal geen honger? Wat moet ik eigenlijk zeggen tegen u, die helemaal geen honger hebt? Tegen u die onbekeerd bent?

U hebt geen leeg gevoel in de maag. U zit vol van de dingen van de wereld. Uw buik is gevuld met lucht. U meent dat u rijk en verrijkt bent, dat u geen ding gebrek hebt. U slaapt gerust, zonder dat knagende gevoel van honger, zonder dat brandende gevoel van dorst. En..., ondertussen weigert u het voedsel dat u aangeboden wordt. U weigert het aanbod van genade, dat het Evangelie u zo ruimhartig voorschotelt. U bent als een kind dat zijn bord opzij schuift en zegt: ik hoef het niet, ik wil niet.

Het wordt u toegeroepen: doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen. Maar u weigert. Het woord van God wordt in alle vriendelijkheid en oprechtheid tot u gericht, maar u verstoot het. De opperste Wijsheid nodigt: *kom, eet van Mijn brood en drink van*

de wijn die Ik gemengd heb. Verlaat de slechtigheden en leef en tred in de weg des verstands (Spreuken 9:5-6), maar u veracht het aanbod, u walgt van dat kostelijke brood.

Misschien hebt u wel oog voor het *uiterlijk* van het eten dat wordt aangeboden. U hebt een oordeel over de preek: het was mooi, of minder mooi. U geniet van de aanblik van het buffet, maar... u weigert te eten. U hebt een voorkeur voor andere dingen. Die hebben uw hart gestolen. U bent als de kinderen die zeggen: nee, we willen niet eten, we willen buiten spelen!

De dingen van de godsdienst zijn wel interessant om over te praten, maar niet voor de praktijk, niet voor de bevinding van het hart.

U praat over het eten, maar roert het niet aan. En ondertussen wordt het eten koud....

Onbekeerde vrienden, let eens op de lage prijs die God van u vraagt: geen geld voor brood, geen werk voor melk en wijn. Het enige wat u gevraagd wordt, is niets, gebrek, honger, eetlust.

God nodigt u in het Evangelie, zoals een vriend u kan nodigen aan zijn tafel. Er hoeft niets betaald worden. Alles wat u nodig hebt is: *een lege maag*. En daar zit nu juist een gebrek.

Maar zie toch de vriendelijkheid van God. Hoewel u geen honger en dorst hebt, toch nodigt Hij u, en zegt: *kom, want alle dingen zijn gereed*.

Waarom, beste vrienden, zou u toch sterven en verloren gaan?

Waarom gaat u verloren? Waarom zult u (als u zo doorgaat) tot in eeuwigheid roepen om een druppel water om de hitte van de tong te verkoelen? De hitte zal onverdraaglijk, de dorst zal onlesbaar zijn... Waarom gaat u verloren?

Omdat u weigert te eten van het brood en te drinken van de melk van Hem die geroepen heeft: *Mij dorst!*

Veracht een dorstende Christus, en u zult tot in alle eeuwigheid versmachten van dorst. Veracht Hem, Die honger lijdt, en uw ziel zal tot in alle eeuwigheid pijnlijk knagen van honger en gebrek.

Hoe lager de prijs nu, hoe zwaarder de straf straks zal zijn.

En het is en het wordt u aangeboden *om niet*...

Wees toch gewaarschuwd: u bent verloren en u gaat verloren als u maag gevuld is en blijft met van alles en nog wat, zonder enige honger naar Christus.

Maar, *zalig* bent u, *die hongert en dorst naar de gerechtigheid*. U zult *zalig worden*?

Nee, de Heere Jezus zegt: u *bent* zalig! Zalig: vol van zegen, vreugde en blijdschap.

Misschien zegt u: ja, die honger ken ik wel, maar mijn honger is veel te zwak. Het is geen honger die door alles heen bereikt, hoewel ik niet kan ontkennen dat mijn hart hongert naar Christus en naar Hem alleen.

Dan zeg ik u: het gaat niet in de eerste plaats om de knagende pijn van de allersterkste honger, hoewel die u wel met veel meer haast bij Christus brengen zou. Onze ellendekennis moet zo diep zijn, dat hij ons tot Christus drijft.

Het gaat in de eerste plaats om de vraag: is uw honger een honger *naar Christus*? Naar Hem? Op Hem gericht?

Want onze tekst zegt niet: zalig die intens hongert, zalig die brandt van dorst, het accent ligt op het woordje: *naar!* Zalig de mens die hongert en dorst *naar de gerechtigheid*, naar de enige gerechtigheid die telt voor God: *naar de gerechtigheid van Christus*.

Zalig de mens die diep bukt, als een groot zondaar diep gebogen, en zegt: Heere, ik heb de dood verdiend, in mij is alleen maar ongerechtigheid, ik heb niets om op te pleiten, maar ik kom tot U. In mij is volkomen onvermogen, maar geef me uit genade toch iets van Uw gerechtigheid, die mijn schuld voor U bedekken zal, o heilige en rechtvaardige God. *Zalig die hongerigen en dorsten naar gerechtigheid*.

Voordat we verder gaan met onze derde gedachte nog één ding over dat hongeren en dorsten. Het woord in het Grieks betekent zoiets als: volhardend, aanhoudend, voortdurend, blijvend hongeren en dorsten.

Het gaat met andere woorden in het leven van Gods kinderen om blijvende honger en om blijvende dorst.

Leven (zo is het ook in het gewone leven) blijkt uit voortdurende, uit blijvende honger en dorst. Met andere woorden: het gaat niet alleen om de gave, om de gift van de vergeving voor één keer. Het gaat ook om een *blijvend* verlangen naar genade en heiligheid.

Zoals we ons dagelijkse brood nodig hebben, zo mogen ook dagelijks bidden om genadebrood.

Het gaat in het geestelijke leven (om het nog op een andere manier te zeggen) niet alleen om leven krijgen *van* Christus, maar ook om leven *met* Christus. Als je getrouwd bent, ben je niet alleen tevreden met je trouwfoto, in de trant van: 'dat is voor eens en altijd genoeg.' Je wil ook graag dagelijks met elkaar leven.

Zo moet het ook zijn in het leven met de Heere.

Is het waar voor ons, kinderen van God, wat onze belijdenis zegt: *de verberging van Gods aangezicht is voor ons bitterder dan de dood?*

Een leven met Christus, dat is een leven ver bij de zonde vandaan. Dat is een leven waarin we voortdurend de nabijheid van de Heere zoeken.

Een leven met Christus, dat is dagelijks vergeven zoeken van zonde, dagelijks strijden tegen de kracht van de zonde, dagelijks verlangen naar de verlossing van de smet van de zonde, dagelijks verlangen naar meer heiligheid: O, Zoon, maak ons Uw beeld gelijk?

Een leven met Christus, dat is dagelijks bidden om dagelijks brood, om het dagelijkse Brood des levens. Dat is dagelijks onze mond wijd open doen.

Zoals we dat horen in Psalm 81, waaruit we nu samen gaan zingen. We zingen samen het bekende 12^e vers van Psalm 81.

*Opent uwen mond;
Eist van Mij vrijmoedig,
Op mijn trouwverbond;
Al wat u ontbreekt,
Schenk Ik, zo gij 't smeekt,
Mild en overvloedig.*

Het gaat in de preek van vanmorgen om honger en dorst naar de gerechtigheid. Ons eerste punt was *verlies*, ons tweede punt *verlangen*, en u tot slot ons derde punt:

3. Verzadiging

Het lijdt geen enkele twijfel. De Heere Jezus zegt: *ze zijn zalig*. Zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. En: *zij zullen verzadigd worden*.

Armen zullen met goederen vervuld worden. Doe uw mond wijd open, God zal hem vervullen. Daarom, wanhoop niet, u die hongert en dorst, wat u zult op Gods tijd verzadigd worden.

Misschien moet u wachten. Om meer honger te krijgen. Hoe meer honger u krijgt, hoe wijder uw mond open gaat.

Verstandige ouders zorgen er ook voor, dat hun kinderen voor het eten stevig trek hebben.

Hoe langer uw man of vrouw van huis is, hoe meer u verlangt om hem of haar te zien.

Hoe langer u wachten moet, hoe groter de vreugde van de verzadiging zal zijn.

Maar wees ondertussen verzekerd, u die wachten moet: geen moeder, zal een huilend kind laten liggen in honger en dorst, in verdriet en tranen.

Zegt de Heere Jezus niet in Mattheüs 7: *Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden!* (7:11)

Ouders zien niets liever dan dat hun kinderen goed eten. De Vader in de hemel ziet niets liever dan dat arme zondaars eten van het Brood des levens.

Hij zal u (dat is de belofte van deze tekst), Hij zal u die hongert en dorst naar Christus, op zijn tijd alles geven wat nodig is voor een gezond geestelijk leven, ja, Hij zal u verzadigen.

Want er staat: *zij zullen verzadigd worden!*

Wat daar de reden van is?

a. In de eerste plaats de innerlijke bewogenheid en hartelijke liefde van God tot zondaars die buiten Christus niet leven kunnen. Zou God een hongerige ziel wegsturen? Dat heeft Hij nog nooit gedaan.

b. In de tweede plaats omdat God altijd Zijn belofte waarmaakt. Zijn belofte wordt immer vervuld. *God is geen man die liegen zou of een mensenkind dat het Hem behouden zou.*

Zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken (Numeri 23:19)?

c. En bovendien, in de derde plaats: Hij heeft die honger Zelf gewerkt.

d. En daarbij, in de vierde plaats: wie zou zijn eigen kind hongerig laten? Zou God uw bede onbeantwoord laten, als u bidden zou: Heere, ik heb honger, ik heb dorst, geef me toch van Uw Christus? Hij kan en zal onze bede niet onbeantwoord laten, als onze honger en dorst uitgaat naar Zijn lieve Zoon. Hij geeft Zijn Christus van harte aan hongerige zondaars: *u zult verzadigd worden*.

Als u honger en dorst hebt naar de gerechtigheid, dan *zult* u verzadigd worden. Daarom wordt gezegd: u *bent* zalig!

U zult gevuld worden? Nee meer: u zult *verzadigd* worden met God en met Christus Zelf.

En hoe is Hij in staat om hongerige zielen te vervullen met Zichzelf, met Zijn verdienste, met Zijn genade, met Zijn vreugde en vrede en met Zijn onbegrijpelijke liefde. De liefde van Christus vervult en verzadigt de ziel. Zoals de dichter zingt: *U zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk* (Psalm 16:11).

Misschien zegt u: vroeger heb ik wel honger en dorst gehad, vroeger heb ik ook wel iets geproefd en gesmaakt van Christus, het Brood des levens, maar nu is mijn honger zo zwak geworden.

Het is zeker een teken van verachtering in de genade, als er in ons hart geen honger en dorst meer is. Dat is voor Gods kinderen geen teken van opwas in de genade, maar veelmeer van verachtering in de genade. Als onze buik vol zit dingen van de wereld, met zondigen, met dingen van onszelf, met allerlei andere dingen, maar niet met Christus. Honger is *het* kenmerk van een beginnend christen, maar het is ook *het* kenmerk van een gevorderd christen. Als het goed is, wordt de honger alleen maar meer, de pijn knagender, het gemis intenser. Dat zegt onze belijdenis toch? Want *de verberging van het aangezicht des Heeren is voor ons bitterder dan de dood*.

Mag ik u tot slot, kinderen van God, raad geven bij ontbrekende eetlust?

Laat ik u drie medicijnen voorschrijven:

1. Om uw kwaal te bestrijden moet u in de eerste plaats de middelen, geneesmiddelen gebruiken. Vooral het *Woord*. Dat zal u wijzen op uw gemis, op uw ongerechtigheid, op het nutteloze van uw eigen gerechtigheid, en op de onbegrijpelijke en ongevraagde liefde van Christus.

Het is een sterk middel om honger en dorst te werken.

2. Vermijd in de tweede plaats alles wat uw eetlust bederft en uw buik vergiftigt. Honger en dorst naar Christus worden bedorven door het eten van het goed van deze wereld. U kunt niet de zonde dienen en tegelijkertijd hongeren en dorsten naar Christus. Dat is uitgesloten. Werp de zonde uit, breek ermee. Ook met verborgen zonden. En verzoen u met uw naaste.

3. Doe in de derde plaats alles wat in u is, om uw geestelijke eetlust op te wekken.

Overdenk uw zonden en leg die neer voor God. Belijd uw zonden en de roep om een open mond, en smee als een rechteloze om een hongerige en dorstige ziel.

Honger en dorst zullen in dit leven, in het leven van Gods kinderen altijd blijven. Ze verbinden ons aan Christus.

Hij vult onze mond, Hij verzadigt ons met het goede van Zijn huis.

Maar daarna kan onze eetlust weer zo bedorven raken door de zonde. Dan moeten we opnieuw ervaren: honger, dat komt niet uit onszelf. Dat moet de Heilige Geest in ons werken, in de weg van de middelen.

En dan is Hij het weer, Die opnieuw leert om onze mond open te doen, wijder, en met meer schaamte. Het leven der genade is een weg van kleiner worden in onszelf, van ons dieper schamen, van dieper buigen, en van onze mond steeds wijder opendoen. Want wie de liefde van Christus geproefd heeft, weet dat niets beters maakt dan dat.

En dat doet uitzien, tot slot, naar de dag dat de verzadiging nooit meer zal ophouden. Waar de dichter van zingt in Psalm 17:15: *Maar ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid (hoort u dat: in gerechtigheid!) aanschouwen, dan zal ik verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.*

Amen.

Slotzang Psalm 16:6:

Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend,
Waarvan, in druk, 't vooruitzicht mij verheugde;
Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend,
Schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde;
De lieflijkheên van 't zalig hemelleven
Zal eeuwiglijk Uw rechterhand mij geven.